

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Број: Гж1. 3036/13
Дана: 02.10.2013. година
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду у већу судија председника већа Персиде Јовановић, Боривоја Гајића и Јасмине Даниловић Стојковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца **Д. Г.** из С., кога заступа М. В. адвокат из С., против туженог **С. О. И Т. К. Р., Е. С.**, **О. Ј. предузетник** из С., кога заступа Д. Ж. адвокат из С., ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Сомбору посл. бр. 7 П1. 1784/10 од 02.04.2013. године, на седници већа одржаној дана 02.10.2013. године донео је следећу:

ПРЕСУДУ

Жалбу тужиоца **ОДБИЈА** и пресуду Основног суда у Сомбору посл. бр. 7 П1. 1784/10 од 02.04.2013. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиоца изјављена против решења од 09.09.2010. године којим је усвојен предлог за враћање у пређашње стање и стављена ван снаге пресуда због пропуштања посл. бр. 4 П1. 1123/10 од 13.08.2010. године.

Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом одбачена је као недозвољена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да му је незаконито престао радни однос код туженог по решењу о отказу уговора о раду бр. ... од ... године и да се поништи решење о отказу уговора о раду бр. ... од ... године, а које решење је донето од стране туженог дана ... године.

Одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да му је незаконито престао радни однос код туженог по решењу о отказу уговора о раду бр. ... од ... године, да се поништи решење о отказу уговора о раду бр. ... од ... године, а које је донето од стране туженог дана ... године, да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете услед незаконитог отказа уговора о раду исплати 18 зарада које би тужилац остварио да ради и то тако да је месечни износ

зараде 17.324,00 динара са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа па до исплате, што чини укупан износ од 311.832,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од дана доспелости, односно од 01.01.2010. године па до исплате, са припадајућим порезима и доприносима, све у року од 8 дана под претњом принудног извршења, као и да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у року од 8 дана под претњом извршења.

Обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 210.750,00 динара, у року од 15 дана под претњом извршења.

Против ове пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену жалбу побијајући је из свих законских разлога побијања предвиђених одредбом чл. 360 ст. 1 тачка 1 до 3 ЗПП са предлогом да се усвајањем исте побијана пресуда преиначи тако што ће се тужбени захтев тужиоца у целости усвојити или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није дат.

Испитујући првостепену пресуду сходно одредби члана 372 ЗПП-а, овај суд налази да је жалба неоснована.

У току првостепеног поступка између осталог је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог на неодређено време и обављао је послове сервисера, а по основу уговора о раду од године. Дана године тужилац и тужени су закључили анекс уговора о раду, којим је мењана висина зараде.

Дана године тужени је донео решење којим се тужиоцу отказује уговор о раду бр. ... од године и истим решењем је предвиђено да тужиоцу радни однос престаје са даном године.

Дана године тужени је донео решење којим поништава своју одлуку о отказу уговора о раду тужиоца, утврђује да се тужилац враћа на рад на послове сервисера и да је дужан да се на рад јави године. У образложењу је наведено да се претходно решење од године поништава из разлога јер је истим тужиоцу отказ дат због престанка потребе за његовим радом, а како није спроведен поступак за утврђивање технолошког вишка, решењем од године се поништава решење од године. Наведено је да уколико се радник не јави на рад, да ће тужени спровести поступак за отказ уговора о раду, у складу са Законом о раду.

Дописом од године тужилац је обавестио туженог да је против решења од године поднео тужбу дана 29.01.2010. године, те да сматра да је решење туженог о поништају решења од године признање тужбеног захтева, те да се по накнадном решењу од године не може вратити на рад.

Након тога, тужени је дана године донео упозорење у којем је навео да је тужилац био дужан ступити на рад дана године, што он није учинио, те је таквим својим поступањем учинио повреду радне обавезе својом кривицом и то одредбе члана 179 став 1 тачка 1, 2 и 3 Закона о раду, односно није поштовао радну дисциплину, неоправдано изостао са посла почев од године, на који начин је онемогућио нормално функционисање и обављање делатности код туженог.

Дана године тужени је донео решење којим је тужиоцу отказао уговор о раду од године и анекс уговора о раду од године, те је утврђено да му радни однос престаје дана године због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана 20 тачка 1 и 2 анекса уговора о раду од године, односно што се није вратио на рад године, није поштовао радну дисциплину, те неоправдано изостао са посла од године и тиме онемогућио нормално функционисање и обављање делатности код послодавца, показао понашање такво да не може да настави рад код послодавца и одбио да се врати на рад код послодавца. У истом решењу је констатовано да ће до дана престанка радног односа, а најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа тужиоцу бити исплаћене све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која је запослени остварио до дана престанка радног односа у складу са уговором. У образложењу је даље наведено да је тужени донео решење о престанку радног односа тужиоца са даном године, сходно члану 179 став 1 тачка 9 Закона о раду, да је исто решење поништено од стране туженог решењем од године јер код послодавца није утврђен престанак потребе за обављањем послова тужиоца на пословима сервисера, те да истом по основу технолошких промена није могао престати радни однос. Наводи се да је тужени у решењу о поништају решења о престанку радног односа вратио тужиоца на рад, на послове сервисера и обавезао га да се јави на рад године, те како се тужилац није јавио тужени му је доставио упозорење од године у којем је навео да је основ за отказ уговора о раду учињена повреда радне обавезе и навео чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и одредио рок од 5 радних дана за давање одговора на упозорење. Тужилац није члан синдиката.

Полазећи тако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд, супротно жалбеним наводима тужиоца, одбацио као недозвољену тужбу у делу којим је тужилац тражио да се утврди да му је незаконито престао радни однос код туженог по решењу о отказу уговора о раду бр. ... од године и да се исто решење о отказу уговора о раду као незаконито поништи, обзиром да тужилац нема правни интерес за подношењем такве тужбе, односно да у односу на такво решење тражи заштиту у судском поступку. Доносећи одлуку којом је поништио решење о отказу уговора о раду од године тужени је такво решење уклонио из правног промета и успоставио радно-правни статус тужиоца какав би имао да исто није ни донето, па су без утицаја жалбени наводи да тужилац након тога више никада није засновао радни однос код туженог и да му из тог разлога решењем од године није ни могао престати радни однос код туженог.

Имајући у виду да је тужени у свему законито спровео поступак отказивања уговора о раду, доносећи решење од године, правилно је првостепени суд применио одредбе члана 179 став 1 тачка 2 и 3 Закона о раду, изводећи закључак да је законитом одлуком туженог тужиоцу отказан уговор о раду, с обзиром да се тужилац по позиву туженог, у предвиђеном року, није јавио на рад.

Такође, правилан је закључак првостепеног суда да у конкретном случају не може бити примењена одредба члана 191 Закона о раду, на коју се тужилац у току првостепеног поступка, а и у жалби позива, обзиром да једино суд својом одлуком може утврдити да је запосленом незаконито престао радни однос и наложити да се запослени врати на рад или уколико он то не жели обавезати послодавца на исплату накнаде штете у износу од највише 18 зарада које би запослени остварио да ради. У конкретном случају такве судске одлуке нема, обзиром да је тужени сам поништио своје решење од године, па самим тим ни основа за накнаду штете коју тужилац потражује.

Жалбом тужилац побија и решење од 09.09.2010. године којим је усвојен предлог за враћање у пређашње стање и стављена ван снаге пресуда због пропуштања посл. бр. 4 ПП. 1123/10 од 13.08.2010. године, указујући да је суд усвојио недозвољен предлог. Према одредби члана 116. ЗПП против решења којим се усваја предлог за враћање у пређашње стање, није дозвољена жалба осим ако је усвојен неблагоприятан или недозвољен предлог. Према одредби члана 113. ЗПП враћање у пређашње стање није дозвољено ако је пропуштен рок из члана 112. ст. 2. и 3. (рок за подношење предлога) или ако је пропуштено рочиште одређено поводом предлога за враћање у пређашње стање. Према наведеним законским прописима, у конкретном случају, жалба тужиоца није дозвољена јер се не ради о враћању у пређашње стање поводом пропуштеног рочишта за враћање у пређашње стање, нити је побијаним решењем дозвољено враћање у пређашње стање по неблагоприятном предлогу за враћање у пређашње стање. Имајући у виду разлоге због којих је првостепени суд усвојио предлог за враћање у пређашње стање и чињеницу да тужилац не пружа доказе да се ради о недозвољеном предлогу, у смислу наведених одредаба закона, одлучујући о жалби тужиоца на наведено решење, овај суд је донео одлуку као у изреци.

Супротно жалбеним наводима побијана пресуда је јасна, изрека непротивречна, а образложење садржи разлоге о одлучним чињеницама који се жалбеним наводима не доводе у сумњу.

Овај суд је ценио и остале наводе жалбе тужиоца, али налази да исти нису од одлучног значаја за ову другостепену одлуку.

Правилно је првостепени суд применом одредбе члана 149 став 1 ЗПП-а одлучио о трошковима првостепеног поступка.

Другостепени суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка у висини трошкова састава жалбе, имајући у виду успех странке изјављеном жалбом.

Из изнетих разлога жалба тужиоца је одбијена, а првостепена пресуда потврђена на основу чл. 375 ЗПП-а.

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
СУДИЈА
Персида Јовановић, с.р.
Зто:**

НАПОМЕНА:

Рев2 101/2014 од 09.04.2014.године. одбијена је као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 3063/13.